

commentaar nd.nl/commentaar
Jan van Benthem

BEDROG

Een kat die echt in het nauw zit, maakt geen rare sprongen meer, maar slaat wild om zich heen. Zo reageert de Palestijnse Autoriteit op de Palliaks, ruim zestienhonderd vrouwelijke verslagen van het vredesproces tussen Israël en de Palestijnen. Voor alle partijen is de publicatie daarvan door de Arabische zender al-Jazeera en de Britse *Guardian* pijnlijk, maar de grootste schade lijkt na de eerste dag voor rekening van de Palestijnse leiders. Die hebben hun achterban namelijk voorgelogen. Iedere keer wanneer Israël huizen wilde bouwen in Oost-Jeruzalem, riep de Palestijnse president Abbas stoer dat de onderhandelingen in dat geval meteen zouden worden beëindigd. 'Jeruzalem is de hoofdstad van de toekomstige Palestijnse staat', was en is zijn vaste mantra. Daarmee draaide de Palestijnse leiding de eigen bevolking een rad voor ogen. Er bestaat namelijk allang consensus over het gegeven dat, in welk vredesakkoord ook, er een uitruil van gebieden zal plaatsvinden. Het grootste deel van de Israëlische wijken in en rond Oost-Jeruzalem zal daarin bij Israël blijven.

Toch maakten de Palestijnen telkens veel kabaal als Israël de bouw van reeds geplande woningen wilde goedkeuren. Ze werden geholpen door het feit dat sommige Israëlische ministers, zacht gezegd, niet erg diplomatiek waren bij het kiezen van het moment daarvoor, zoals tijdens het bezoek van de Amerikaanse vicepresident Joe Biden. Het Palestijnse ruimoer diende echter vooral de naakte waarheid te bedekken. De woordkeuze van hoofdonderhandelaar Saeb Erekat, toen hij bij de Amerikaanse gezant Mitchell klaagde dat de Israëlische regering hem niet eens het 'vijgenblad' gunde van een tijdelijke bouwstop, geeft dit precies weer.

Nu de waarheid boven tafel komt, halen Palestijnse politici wild uit naar al-Jazeera en zelfs naar de emir van Qatar, waar die zender zijn basis heeft. Het zijn allemaal leugens en verzinsels, roept Erekat. Juist hij staat in de schijnwerpers, omdat hij in een gesprek met de Amerikanen sprak over 'Jerushalayim', de aloude Joodse naam voor de heilige stad. Diverse Arabische berichten openen met deze uitspraak, omdat er een symbolische betekenis in schuilt – de erkenning dat Jeruzalem een Joods verleden heeft. De Palestijnen zelf spreken steeds over al-Quds en ontkennen de Joodse geschiedenis van de stad. Dat Erekat sprak over 'het grootste Jerushalayim in de Joodse geschiedenis' wordt daarom gezien als 'het wulpe gezicht van verraad', zoals Hamas stelt.

Het effect van dit alles is, dat nu duidelijk is hoe de vrede eruit kan zien, maar dat juist daardoor het huidige vredesproces voorlopig voorbij is. Er zijn aan beide kanten leiders nodig die de waarheid durven spreken en naar echte vrede zoeken. Want het alternatief, een vrede op basis van leugens, blijkt vooral bedrog.

WENDY SCHOUTEN • auteur van 'Bevallens op eigen kracht' nd.nl/opinie BEELD ANP / MARCO DE SWART

VROUWEN VERDIENEN BETER

'Vrouwen die moeten bevallen, worden niet meer met raad en daad bijgestaan. In de Nederlandse verloskunde denkt men elk probleem te moeten oplossen met naald, draad en schaar.'

... *Vlielandse vrouwen mogen niet meer op hun eiland bevallen. Tegelijk blijkt dat baby's een groter risico lopen op overlijden als vrouwen die moeten bevallen, meer dan twintig minuten moeten reizen naar een ziekenhuis. Nederlandse verloskundigen moeten hun werk tegen het licht houden; de huidige aanpak werkt complicaties in de hand.*

Het debat rondom babysterfte gaat tot nu toe vooral over bijzaken als de opzet van onderzoek en het gevaar van verplaatsing bij de bevalling, zoals in het geval van Vlielandse vrouwen die in Leeuwarden moeten bevallen. Maar het belangrijkste wordt stelselmatig buiten de discussie gehouden: de Nederlandse verloskunde faciliteert natuurlijk bevallen slecht en werkt dit dusdanig tegen, dat dit leidt tot complicaties. Dat verloskundigen en gynaecologen hiermee zelf niet op de proppen komen, heeft alles te maken met het onvermogen of de onwil om de eigen beroepspraktijk ter discussie te stellen. Wie puur kijkt naar de cijfers van recente onderzoeken, zal snel concluderen dat een medisch gecontroleerde bevalling veiliger is dan een natuurlijke. Maar cijfers zijn nietszeggend als de praktijk waarop zij gebaseerd zijn. Want wat doet tegenwoordig een vrouw die thuis wil bevallen? Met

oogkleppen op en zonder enige kennis van zaken stapt zij doorgaans haar bevalling in, met als enige zekerheid dat zij in geval van nood gered kan worden in het ziekenhuis. Dat staat ongeveer gelijk aan een drukke snelweg met je ogen dicht oversteken, omdat je toch goed verzekerd bent.

doorverwezen

Veel vrouwen zijn thuis inefficiënt met hun bevalling bezig omdat verloskundigen geen tijd meer hebben voor de meest basale steun aan zwangere vrouwen. De helft van alle vrouwen die thuis van het eerste kind bevalt, wordt halverwege met complicaties doorverwezen naar een medisch specialist in het ziekenhuis. Dit betekent natuurlijk niet dat de helft van de vrouwen niet meer in staat is tot het baren van een kind. Het duidt er wel op dat vrouwen niet meer met raad en daad worden bijgestaan en dat men meent elk probleem te moeten oplossen met naald, draad en schaar. Dus zijn er in Nederland veel vrouwen die tijdens de bevalling uitgeput en verzwakt het ziekenhuis bereiken. Daar verergert hun toestand in eerste instantie vaak nog doordat technische controle onnatuurlijke barenhoudingen met zich brengen en omdat vrouwen worden blootgesteld aan medicijnen en stress. Dat eindigt vaak in een verlossing via tang, pomp of

keizersnede, baby's in zuurstofnood en ernstig verzwakte moeders.

complicaties

De hoeveelheid complicaties waaraan vrouwen tegenwoordig bij hun bevalling lijden, rijst de pan uit. Dat is opmerkelijk. Maar nog opmerkelijker is het dat onderzoekers dat stoïcijns als een gegeven accepteren in plaats van als een abnormaliteit van het systeem. De medicalisering van bevallingen is in de afgelopen tien jaar enorm toegenomen. Met name in een land als Nederland waar vrouwen traditioneel natuurlijk bevallen, ontstaan er problemen als de zorg die zij daarbij krijgen, steeds technischer en onnatuurlijker wordt. Anders gesteld: Natuurlijk bevallen wordt gewaarlijk in een systeem dat uitsluitend technische steun verleent. De moderne verloskunde heeft zich ontwikkeld tot een probleemgerichte technische wetenschap, gericht op afwijkingen en niet op het normale proces van bevallen. Men probeert veiligheid te bereiken via een technische controle en medische interventie. Nooit heeft de wetenschap serieus werk gemaakt van de vraag of veiligheid misschien niet beter bereikt kan worden via een optimale ondersteuning van het natuurlijke proces van bevallen.

Die vraag is verbannen naar het domein van de lager geschoolde vroedvrouwen. Maar om op academisch niveau een eerlijke afweging te kunnen maken tussen technische controle en natuurlijke ondersteuning, moet de normale fysiologische verloskunde van verloskundigen eerst een solide wetenschappelijke basis krijgen.

wetenschap

Rest uiteindelijk nog één interessante vraag: Is de wetenschap eigenlijk wel zo'n geschikt instrument om bevallen te doorgronden en te bepalen wat daarbij de beste vorm van zorg is? Is het niet juist de objectieve afstandelijkheid van de wetenschap die vrouwen zo heeft vervreemd van de moderne praktijk van bevallen. Heeft dit er niet toe geleid dat het meest wezenlijke, namelijk wat een vrouw zelf moet doen bij haar bevalling, uit het oog is verloren? En heeft niet de minachting van de wetenschap voor gevoelens en ervaringen van vrouwen, diezelfde vrouwen onzeker en onwettend gemaakt over hun eigen wijsheid en professionaliteit? Natuurlijk kan wetenschap een zinvolle bijdrage leveren aan veilig en ongecompliceerd bevallen. Maar dan wel vanuit het bescheiden besef dat de gevoelens en ervaringen van vrouwen minstens zo'n belangrijke bron van kennis vormen als de wetenschap zelf. <